

Stærkt og flot

New Yorks kunstnerliv i Weinberger

New York, New York. Galleri Weinberger, Valkendorfsvej 13. Tirsdag 11-18, lørdag 11-15. Til 7. juni.

GENNEM DE seneste år har New Yorks kunstnerliv mere end nogen sinde været præget af en pluralisme, som gør det vanskeligt at navigere gennem det stadig mere uoverskuelige felt. Galleri Weinberger har været ovre at snuse og prisværdigt satset på at præsentere nogle yngre, for de fleste ukendte kunstnere. Tre, alle i trediveerne, er det blevet til, og som et solidt fundament for dem er Michael Goldberg (som Stalke tidligere har vist) og Joan Mitchell føjet til.

Goldberg og Mitchell fik begge deres gennembrud i halvtredserne, begge dyrker et gestuspræget, frit men også intenst maleri. En anden generations abstrakt expressionisme der er mindre aggressiv, mere lyrisk end de umiddelbare forgængere som De Kooning. For begge er landskabsoplevelsen et naturligt afsæt — Goldberg maler meget i Italien, Mitchell bor nu i Frankrig — hvad der f.eks. kommer smukt frem i Goldbergs to små malerier af høstakke.

I galleriets ophængning deler Goldberg og Mitchell den øverste etage: der er stort maleri af hver suppleret med tre-fire mindre, for Mitchells vedkommende arbejder i farvekridt. Det hænger smukt sammen. De klæder hinanden godt, de to og

man får et godt indtryk af hvordan to forskellige temperamenter arbejder ud fra et fælles udgangspunkt. Lette og tætte strukturer, løse og komprimerede penselstrøg, sammenstillinger af gennemarbejdede flader og improviserede stænk — alle midler beherskes fuldt ud, og resultatet er et smukt og durabelt maleri i en fin amerikansk tradition.

De unge er det vanskeligere at få hold på. Russell Maltz arbejder med skulptur: små hylde med bemalede glasskiver anbragt bagved hinanden. Der er to af dem, ikke noget man kan danne sig et klart indtryk af. Robert Kellys små billeder ligger inden for en velkendt europæisk æstetik — sådan lidt kirkebyisk, vil man sige derhjemme — med slørede planer og former i laserende lag, hvor figurer eller konturer træder antydende frem. I modsætning hertil sætter Linda Levit sine malerier stort op: store flader, gerne i dybe, mættede jordfarver og undertiden med en antydning af ornamentik, gennembrydes og skilles af diagonaler og siksakmønstre. Inspirationen kan være indiansk, er under alle omstændigheder selvstændigt forvaltet. Det er stærke og flotte billeder, det naturlige centrum i den del af ophængningen.

New York, New York — det er nu så meget sagt. Men en smagsprøve, som siger nok så meget om galleriets præferencer og linje.

ØYSTEIN HJORT